

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-74)

Jun (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 51)

289. ஜகத ஸேது:

உலகில் உள்ள ஸத் அஸத் ஆகிய பலவும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாமல் தடுப்பதற்கு விரோதியாக உள்ள அணை போன்றவன். உணாதி சூத்திரம் - ஷிங் பந்தநே - பிரித்து வைத்தல் என்னும் பொருள் கொண்ட ஷிங் என்பதிலிருந்து ஸேது என்பது உண்டானது, ஸிதநிகம இத்யாதிநா துன் - ஸித் என்பதன் இறுதியில் உசேர்க்கப்பட்டது - என்றது. ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - ஏஷ ஸேது: விதரண ஏஷாம் லோகாநாம் அஸம்போதய - நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றுக்கு இடமான இந்த உலகங்களெல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்துவிடாமல் அவற்றை பிரித்துக் காக்கும் அணை போன்று உள்ளான் - என்றது. ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் இப்படியாகப் பிரித்துக் காப்பாற்றுவதால் ஒருவன் செய்யாத செயலுக்கான பலன் அவனை அடைந்துவிட்டது என்றும், செய்த செயலுக்கான பலன் கிட்டாமல் போனது என்றும் இந்த உலகினர் பேசுவதற்கே இடம் இல்லை. யதா தேநு ஸஹஸ்ரேஷு வத்ஸோ விந்ததி மாதரம் ததா பூர்வக்ருதம் கர்ம கர்த்தாரம் அநுவிந்ததி - ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களில் தனது தாய் எது என்று கன்றுக்குட்டி சரியாக அறிந்து எவ்விதம் பால் பருகுமோ அது போன்று, பூர்வகர்மங்களின் பலன்கள் ஒரு ஜீவனைச் சரியாக அடைந்து பலன் அளிக்கின்றன. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-25) - சுபக்ருத் சுபம் ஆப்நோதி பாபக்ருத் பாபம் அச்நுதே - புண்ணியம் செய்தவன் புண்ணிய பலனையும், பாவம் செய்தவன் பாவ பலனையும் அடைகிறான் - என்றது காண்க.

290. ஸத்ய தர்ம பராக்ரம:

கீழே கூறப்பட்டபடியே, தர்மா: - திருக்கல்யாண குணங்கள், பராக்ரமா: - நற்செயல்கள் ஆகியவற்றை உண்மையாகவே கொண்டவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (10-14) – ஸர்வம் ஏதத் ருதம் மந்யே யந்மாம் வதஸி கேசவ – கேசவா! நீ கூறிய உண்மைகள் அனைத்தும் வேதங்களும் ரிஷிகளும் கூறியவையே
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - விஷ்ணு: ஸத்யபராக்ரம: - விஷ்ணு பராக்ரமம் உள்ளவன்
- யம் வாகேஷு அநுவாகேஷு ச நிஷத்ஸு உபநிஷத்ஸு ச க்ருணந்தி தஸ்ய கர்மாணம் ஸத்யம் ஸத்யேஷு ஸாமஸு – புராணங்கள், புராணங்களின் அடிப்படையில் உள்ள ஸ்ம்ருதிகள், வேதங்களுடைய பூர்வபாகங்கள், வேதங்களின் உத்தரபாகமான உபநிஷத்துக்கள் ஆகிய அனைத்திலும் எம்பெருமானைக் கூறும்போது மங்களகரமான குணங்கள் கொண்டவன் என்றும் ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்றுமே கூறுகின்றனர்.

291. பூத பவ்ய பவந் நாத:

முன்பு இருந்தவை, இப்போது உள்ளவை, இனி வர உள்ளவை ஆகிய அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவன். இப்படியாக அனைத்தையும் உடையவனாக இருத்தல், அனைத்தையும் நியமித்தபடி இருத்தல் ஆகிய தன்மைகள் எம்பெருமானிடம் இப்போது மட்டும் உள்ளவை அல்ல. இந்தத் தன்மைகள் மூன்று காலங்களிலும் உள்ளன. மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (31-11) – பூத பவ்ய பவந்நாத: கேசவ: கேசிஸூதந: ப்ரகாரா: ஸர்வ வ்ருஷ்ணீநாம் ஆபத்ஸு அபயதோ அரிஹா - அனைத்துக் காலங்களிலும் உள்ள அனைத்திற்கும் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்; அவனே கேசி என்னும் அசுரனை அழித்தவன்; வ்ருஷ்ணி வம்சத்தில் ஆபத்து உண்டான காலங்கள் அனைத்திலும் இவனே அபயம் அளித்தவன் – என்றது காண்க.

292. பவந்:

அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்துக் காலங்களிலும் இயல்பாகவே இவன் செல்வதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். பவி: கத்யர்த்த: - செல்லுதல் என்னும் பொருள் தருகின்ற "பூ" என்பதிலிருந்து செல்பவன் என்னும் பொருள் கொண்ட "பவந்:" என்னும் பதம் உண்டானது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 74)

முதல் அத்யாயம் - ஸமந்வய அத்யாயம்

முதல் பாதம்

அதிகரணம் - 1 - ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - வேதாந்த வரிகள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதால், ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய இந்த சாஸ்திரம் தொடங்குவதற்கு ஏற்றதே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-1-1 அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா

பொருள் - அதன் பின்னர், அதன் காரணமாக, ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி அறிவதில் விருப்பம்.

பாஷ்யம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "அத" என்ற முதல் முதல் பதம் "கர்மங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியின் பின்னர்" என்ற பொருளை அளிக்கிறது (இந்தப் பதம் "அதன் பின்னர்" என்பதாகும்). இதனைத் தொடர்ந்து உள்ள "அத" என்ற பதம் "ஆகவே" என்ற பொருள் தருகிறது - அதாவது, கர்மகாண்டத்தைப் பற்றி அறிந்த பின்னர், அந்த ஆராய்ச்சியின் காரணமாக, அடுத்த ஆய்வு தொடங்கப்படுகிறது - என்று கூறுகிறது. வ்யாகரணம் உள்ளிட்ட அங்கங்கள் மற்றும் ச்ருதியின் தலைப்பாகம் எனப்படும் உபநிஷத்துக்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய வேதங்களை ஒருவன் அத்யயனம் செய்கிறான்; அப்போது முதலில் கர்மகாண்டத்தை அறிகின்ற அவன், அத்தகைய கர்மாக்கள் அற்பமானவை என்றும், அழிகின்ற பலன்களை மட்டுமே அளிக்கவல்லவை என்றும் அறிகிறான்; இதனால் அவனுக்கு அழியாத

பலனாகிய மோஷத்தின் மீது ஆசை ஏற்படுகிறது. இதனால் எப்போதும் உள்ளதும், நிலையானதும், எல்லை இல்லாததும் ஆகிய பலரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகிறது.

ப்ரஹ்மணோ ஜிஜ்ஞாஸா = ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறியவேண்டும் என்ற ஆசையே ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸை என்பதாகும். ப்ரஹ்மண என்பது ஆறாம் வேற்றுமையில் ஒரு தொடர்பைக் குறிப்பதாகப் பொதுவாக உள்ளபோதிலும் (தொடர்பு என்பது - இவனுடைய மகன் போன்று கூறுவதாகும்), இங்கு அந்த அர்த்தத்தில் வரவில்லை. பாணினி சூத்திரம் (2-3-65) - கர்த்ரு கர்மணோ: க்ருதி - ஆறாம் வேற்றுமைக்குப் பின்னர் க்ருத் என்ற ப்ரத்யயம் வரும்போது அது செய்வனையோ அல்லது பொருளையோ குறிக்கும் - என்ற விதியின்படி இங்கு உள்ளது; அதாவது இங்கு பொருள் அல்லது கர்மார்த்தத்வம் என்பதைக் குறிப்பதாகவே அந்தப் பதம் உள்ளது. ஆனால் ஆறாம் வேற்றுமை என்பது தொடர்பைக் குறிப்பதாக வாதம் செய்தாலும், இங்கு உள்ள ஆறாம் வேற்றுமையில் "தொடர்பு" என்பதைக் காட்டிலும், "பொருள்" என்ற தொனியே ஓங்கி நிற்கிறது - காரணம், ஆசை என்பது ஏதோ ஒரு பொருளின் மீது தானே இருக்கமுடியும்? மேலும் நேரடியாக கிடைக்க உள்ள அர்த்தம் என்பது அனுமானத்தின் மூலம் கிட்டுகின்ற அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பானது ஆகும். மேலும் பாணினி சூத்திரம் (2-2-10) - ப்ரதிபதவிதாநா ச ஷஷ்டி ந ஸமஸ்யதே - குறிப்பிட்ட சொற்களுக்கு ஆறாம் வேற்றுமை என்பது விசேஷமாகப் பொருள் அளிக்கும்போது, அந்தச் சொற்களை மற்றவற்றுடன் இணைத்தல் கூடாது - என்று விதி உள்ளது; ஆகவே இங்கு உள்ள ப்ரஹ்மண என்ற பதத்தை மற்ற பதங்களுடன் சேர்த்துப் படித்து, பொருள் கொள்ள இயலாது - என்று ஆசேஷபம் செய்வது சரியல்ல. காரணம், பாணினி சூத்திரம் (2-2-9) - க்ருத்யோக ச ஷஷ்டி ஸமஸ்யதே - க்ருத் என்பதைத் தனது பின்னே கொண்டுள்ள ஆறாம் வேற்றுமைகள் இணைக்கப்படலாம் - என்ற விதிவிலக்கு கூறப்பட்டது காண்க.

ப்ரஹ்ம என்ற பதம் மூலம் தனது ஸ்வபாவத்தின் மூலமாகவே தாழ்ந்த குணங்கள் அற்றவனும், உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், எல்லையற்றதும் எண்ணற்றதும் ஆகிய குணங்கள் மற்றும் மேன்மை உள்ளவனும் ஆகிய புருஷோத்தமன் கூறப்படுகிறான். அனைத்து இடங்களிலும் ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் மேன்மையை உணர்த்தக்கூடிய ப்ருஹத்வ என்பதன் மூலம் அல்லவோ

கூறப்படுகிறது? எந்த ஒரு வஸ்துவிடம் ஸ்வரூபம் மற்றும் குணம் ஆகிய இரண்டாலும் எல்லையற்ற வியக்க வைக்கின்ற மேன்மை உள்ளதோ, அந்த வஸ்துவே இந்த ப்ரஹ்மம் என்ற பதத்தின் முக்கியமான அர்த்தமாகும். அத்தகைய மேன்மையுடன் கூடிய வஸ்து ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே. ஆகவே ப்ரஹ்மம் என்பது அத்தகைய ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது. பகவத் என்ற பதம் எம்பெருமானைப் போன்ற சில குணங்கள் உள்ளவர்களுக்கும் கூறப்படுவது காணலாம். இது போன்றே ப்ரஹ்மம் என்ற பதமானது, ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் சிறிதளவு மேன்மை உள்ளபோது, அந்த வஸ்துக்கள் குறித்து கௌணமாகக் கூறப்படுகிறது (அதாவது பெயரளவில் மட்டுமே கூறப்படுகிறது). தாபத்ரயம் என்னும் மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம்) அதிலிருந்து மீண்டு, மோக்ஷம் பெறும் ஆசை அடையும்போது இவனையே அடையவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட வேண்டும்; அவர்களால் அறியப்பட வேண்டியவன் இவனே ஆவான். ஆகவே அறியவேண்டும் என்னும் ஆசை என்பதான செயல்பாட்டிற்குக் கர்மாவாக உள்ளவன் ஸர்வேச்வரனே ஆவான். ஜிஜ்ஞாஸா என்ற பதமானது "அறிவதில் உள்ள விருப்பம்" என்ற பொருள் அளிப்பதாகும். அனைத்துவிதமான ஆசை என்பது, அந்த ஆசை மூலம் அடையவிரும்பும் பொருளின் மீது மட்டுமே உள்ளதால், இங்கு விரும்பப்படும் ஞானம் என்பதே கூறப்படுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 74)

19. ஸ்தாந விசேஷ அதிகாரம்

யத்ர ஏகாக்ரக்யம் பவதி பகவத்பாத ஸேவா அர்ச்சநாதே:
யத்ர ஏகாந்த்ய வ்யவஸ்தித தியோ யஸ்யகஸ்யாபி லாப:
வாஸஸ்தாநம் ததிஹ க்ருதிநாம் பாதி வைகுண்ட கல்பம்
ப்ராயோ தேசா முநிபிருதிதா: ப்ராயிக ஒளசித்யவந்த:

பொருள் - எந்த ஓர் இடத்தில் வசிக்கும்போது எம்பெருமானுடைய திருவடி தரிசனம், திருவாராதனம் முதலானவற்றுக்கு ஏற்ற மன ஒருமைப்பாடு உண்டாகிறதோ; எந்த ஓர் இடத்தில் வசிக்கும்போது மற்ற தேவதைகளை அடையாமை, பலனை நோக்காமை என்னும்படியான உறுதியான மனம் கொண்ட ஒருவனை அடைய இயல்கிறதோ - அப்படிப்பட்ட இடம் இந்த உலகில் வாழும் ப்ரபன்னர்களுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்றே ப்ரகாசமாக உள்ளது. மஹரிஷிகளால் உரைக்கப்பட்ட பெரும்பான்மையான இடங்கள் இது போன்று பலவிதமான தகுதி கொண்டதாகவே உள்ளன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஒங்கியுள்ள இடங்களே சிறந்தவை

மூலம் - இருந்த நாள் இப்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக நிரபராத அநுகூல வ்ருத்தியிலே ருசியும் த்வரையுமுடையவனாய்.

ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராம குலாதிபி:
விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி

என்னும்படியாயிருக்கிற பரமைகாந்திக்கு வ்ருத்திக்கு அநுகுணமாக
வாஸஸ்தாநவிசேஷம் எதென்னில், ஆர்யாவர்த்தாதி புண்யதேசங்கள்

யுகஸ்வபாவத்தாலே இப்போது வ்யாகூலங்களானபடியாலே சாதுர்வர்ண்யதர்மம் ப்ரதிஷ்டிதமான இடத்திலே வஸிப்பானென்கிறதுவே இப்போதைக்கு உபாதேயம்.

விளக்கம் - தான் இந்த உலகில் வாழும் காலம் முடிய எந்தவிதமான அபராதங்களும் இழைக்காமல், எம்பெருமானுக்கு ஏற்புடைய வகையில் வாழ்வதில் விருப்பமும் ஆர்வமும் கொண்டபடி ப்ரபன்னன் உள்ளான். அவன் எம்பெருமானுக்கு எப்படி நெருக்கமாக உள்ளான் என்றால் - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராம குலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - மற்ற தேவதைகளைப் பற்றாத பரமபாகவதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவனுடைய ஊர், குலம் முதலானவற்றைக் கொண்டு அவனைக் குறிப்பிடக்கூடாது; அவனுக்கு எம்பெருமானுடன் உள்ள தொடர்பைக் கூறியே கூறவேண்டும்; காரணம், அவனுக்கு அனைத்துமாக எம்பெருமானே அல்லவோ உள்ளான் - என்று விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். ஆக இப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகள் வஸிப்பதற்கு ஏற்ற இடம் எவை என்றால்: ஆர்யாவர்த்தம் என்பதான இமயமலை மற்றும் விந்தியமலை ஆகியவற்றின் இடையே உள்ள பகுதியானது யுகங்களின் மாறுபாடு காரணமாக நிலைகுலைந்துள்ளது. ஆகவே நான்கு வர்ணங்களுக்கும் ஏற்றபடியான தர்மங்கள் எந்த இடங்களில் கடைபிடிக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட இடங்களே பரமைகாந்திகள் வஸிக்கத்தக்கவை ஆகும்.

பாகவதர்கள் வஸிக்கும் இடங்களே சிறந்தவை

மூலம் - அவ்விடங்கள் தம்மிலும் “கருந்தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள் இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ” என்கிறபடியே பாகவதோத்தரமான தேசம் முமுக்ஷுவுக்குப் பரிக்ராஹ்யம்.

கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸந்த்ரஷ்டாரமீச்வரம்
நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:

என்னச் செய்தே,

கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: க்வசித்த்வசிந் மஹாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ காவேரி ச மஹாபாகாப்ரதீசீ ச மஹாநதீ யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மனுஜா மனுஜேச்வர ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவே அமலாசயா:

இத்யாதிகளிலே கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் தேசவிசேஷம் சொல்லுகையாலே இந்த யுகத்தில் இப் ப்ரதேசங்களில் பாகவத பரிக்ருஹீதமான ஸ்தலங்களே பரிக்ராஹ்யங்கள்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட இடங்களிலும் மிகவும் சிறப்பான இடங்கள் எவை என்றால், பாகவதர்கள் வசிக்கும் இடங்களே ஆகும். மோசஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்கள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-7) - கருந்தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள் இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ - என்று கூறுவது போன்று, பாகவதர்கள் வசிக்கும் இடங்களையே கைக்கொள்ளத் தக்கதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-50) - கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸந்த்ரஷ்டாரமீச்வரம் நாரச்யிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! இந்தக் கலியுகத்தில் பாஷாண்டிகளால் மனம் கெடுக்கப்பட்ட மனிதர்கள், அனைத்திற்கும் நாதனாக அனைத்தையும் படைத்த விஷ்ணுவை ஆராதனை செய்யமாட்டனர் - என்று கூறியபோதிலும், கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் எங்கு வாழ்கின்றனர் என்று ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-5-38, 39, 40) பின்வருமாறு கூறுகிறது - கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா: க்வசித்க்வசிந்மஹாபாகாத்ரமிடேஷு ச பூரிச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ காவேரி ச மஹாபாகாப்ரதீசீ ச மஹாநதீ யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மனுஜா மனுஜேச்வர ப்ராயோ பக்தா பகவதி வாஸுதேவே அமலாசயா: - நாராயணனே அடையவேண்டிய இலக்கு என்று உணர்கின்ற பரமைகாந்திகள் கலியுகத்தில் இங்கும் அங்குமாகப் பல இடங்களில் பிறப்பார்கள்; அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் உள்ள தாமிரபரணி, க்ருதமாலா, பாலாறு, காவேரி முதலான நதிக்கரைகளிலும் மேற்கு நோக்கிப் பாய்கின்ற நதிக்கரைகளிலும் பிறப்பார்கள்; இப்படிப்பட்ட பாவனமான நதிகளின் தீர்த்தங்களைப் பருகுபவர்கள் தூய்மையான மனம் கொண்டவர்களாக, வாஸுதேவனிடம் மிகுந்த பக்தியை உடையவர்களாக இருப்பார்கள் - என்றது. இப்படியாக இந்தக் கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வாழ்கின்ற இடங்களே பரமைகாந்திகள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடம் என்று கூறப்பட்டுள்ளன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 30)

58. உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்தர்ய ஜ்ஞாரஹிதாராய் ஸ்வயத்நபாரா யிருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர விஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸஹமூமாய் ஸ்வோத்பத்த்யாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரித்தங்களையும் ஸஹிக்குமதா யிருக்குமென்றபடி "பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யா", "உபாய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்யா", "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி: நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - "உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்" என்பது என்ன? இங்கு ஸித்தோபாயத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸாத்யோபாயம் பற்றிக் கூறுகிறார். ஒரு சிலர் தாங்கள் யாருக்கு (எம்பெருமான்) வசப்பட்டவர்கள் என்ற ஞானம் இல்லாமல், தங்களது முயற்சிகளிலேயே தொடர்ந்து ஈடுபட்டபடி இருக்கக்கூடும். அவர்கள் மோக்ஷத்திற்கு ஒரு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்ட ஸாத்யோபாயத்தை உபாயமாக எண்ணக்கூடும். இப்படியாக அவர்கள் தன்னை உபாயமாக எண்ணுவதை அந்தச் ஸாத்யோபாயம் பொறுத்துக் கொள்ளும். இத்தகைய ஸாத்யோபாயம் என்பது, தன்னைப் பற்றி மனிதர்கள் எண்ணுவதும், சிந்திப்பதும் ஆகிய செயல்கள் நிறைவேறச் செயல் வடிவமாக உள்ள கர்மம், ஞானம் போன்ற வற்றையே தனது அங்கமாக விரும்பி நிற்கும். ஆகவே தனக்கு வேறாக உள்ள மற்றவற்றையும் இத்தகைய ஸாத்யோபாயம் பொறுத்துக்கொள்ளும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை - பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா - மற்ற எதுவும் கலக்காத தூய பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்
- ஆளவந்தாரின் ஆத்மஸித்தி - உபாய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்யா - ஒருவன் கர்மம் மற்றும் ஞானம் மூலம் அலங்கரிக்கப்பட்ட மனம் கொண்டிருக்கக்கூடும். இத்தகைய தூய்மையான மனம் கொண்ட அவன் வேறு எந்த உபாயத்தையும் எண்ணாமல், இத்தகைய பக்திக்கு மேல் வேறு ஏதும் இல்லை என்று எண்ணியபடிச் செய்யும் பக்தியால் மட்டுமே எம்பெருமான் அடையப்படுகிறான்.
- ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரம் பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட தவம் என்ற கர்மம், ஞானம் மற்றும் பக்தியால் பாவங்கள் ஒருவனுக்கு விலகக்கூடும். அதன் பின்னரே அவனுக்கு க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி உண்டாகிறது.

59. இது இரண்டையும் பொறாது.

வ்யாக்யானம் - (இதிரண்டையும் பொறாது) என்றது, ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய், நிவ்ருத்தி ஸாத்ய ரூபமாய் அதிகாரி விசேஷணமாய், ஸ்வரூபாந்திரேகியா யிருக்கிறவிந்த ப்ரபத்தி, உபாயாஸஹமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால் ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையா யிருக்கிறவிந்த ப்ரபத்திக் குபாயத்வ மஸம்பாவித மென்ற தாய்த்து.

விளக்கம் - “இதிரண்டையும் பொறாது” என்பது என்ன? ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றக் கூடிய ரூபமாக, மற்ற அனைத்தையும் கைவிட்ட பின்னர் பெறக்கூடியதாக, அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றதாக, ஸ்வரூபத்தில் நிலை பெறத்தக்கதாக உள்ள ப்ரபத்தி என்பது இரண்டையும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாததாக இருக்கும் என்று கருத்து. எனவே ஸித்தோபாயம் மற்றும் ஸாத்யோபாயம் ஆகிய இரண்டைக் காட்டிலும் மாறுபட்ட தன்மையைக் கொண்டதாக உள்ள ப்ரபத்திக்கு, உபாயமாக உள்ள தன்மை என்பது ஏற்புடையது அல்ல என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே (இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) இத்யாதிக்கு - ஆனால் ஸாங்கமாக சாஸ்த்ர விஹிதமானவிந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச் சொல்லுகிற அங்கந்தா னேதென்ன; அவையிரண்டையுமடையவே யருளிச்

செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்தாலே. ஆனால் தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்னவருளிச் செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதி. தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதி. இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பியா நின்று கொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதி - என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது ” இது தனக்கு ஸ்வரூபம்” என்று தொடங்கும் சூத்திரம் முதலாக உள்ள சூத்திரங்களுக்கு வேறு பொருள் உணரலாம். ஆனால், அங்கத்துடன் கூடியதாக உள்ளது என்று சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியின் தன்மை என்ன? அப்படி கூறப்படும் அங்கம் எது? - இதற்கான விடைகளை “இது தனக்கு” மற்றும், “அங்கம் தன்னை” ஆகிய இரண்டு சூர்ணைகள் மூலமாக அருளிச் செய்கிறார். மேலும் “தன்னையும், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்றதையும் எது பொறுத்துக்கொள்ளும்?” என்ற கேள்விக்கு “உபாயாந்தரம்” என்ற சூர்ணையால் பதில் அருளிச் செய்கிறார். ஸித்தோபாயம், ஸாத்யோபாயம் ஆகிய இரண்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உள்ள வேறுபாடு என்பதைக் காண்பிக்காமல் நின்றபடி தான் கூறிய பொருளை முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதவா, இதினநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்மைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்க ளிரண்டையும் தாமே யருளிச் செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. இதினநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குமைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளை தர்சிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்தோபாயத்தின் படியை அருளிச் செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதியால். அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின் படியை யருளிச் செய்கிறார் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியாலே. இவையிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால், என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபய ஸங்கதிக்கும் வாக்கியங்களுக்கர்த்தம் பூர்வவத்.

விளக்கம் - அல்லது ப்ரபத்தி என்பது உபாயம் ஆகாது என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துவதற்காக இந்த ப்ரபத்தியின் தன்மை மற்றும் அங்கம் ஆகிய இரண்டையும் தாமே தாமே இங்கு அருளிச்செய்கிறார் எனலாம். இவற்றையே “இது தனக்கு” உள்ளிட்ட சூர்ணைகளில் கூறுகிறார். இத்தகைய ப்ரபத்தி உபாயம் இல்லை என்பதை உணர்த்தும் விதமாக ஸித்தோபாயம் மற்றும் ஸாத்யோபாயம் குறித்து முதலில் விளக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். எனவே இவற்றில் முதலில்

ஸித்தோபாயத்தின் தன்மையைக் காட்டுகிறார். இதனை “உபாயம்” என்ற சூர்ணையால் காண்பித்தார். அதன் பின்னர் “உபாயாந்தரம்” என்பதன் மூலம் ஸாத்யோபாயத்தின் தன்மையை உணர்த்தினார். இந்த இரண்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உள்ள வேறுபாட்டினை “இது இரண்டையும்” என்பதன் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 40)

1-2-7 அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக்கண்டு ஈசன்

அடங்கெழி லஃதென்று அடங்குக வுள்ளே.

பொருள் - அடக்க இயலாத அழகான செல்வங்கள் அனைத்தையும் பார்த்து, அது ஸர்வேச்வரனுடையது என்று எண்ணி அந்தச் செல்வத்துள் நீயும் ஒரு செல்வம் என்று அடங்குவாயாக.

அவதாரிகை - ஸங்கஸ்வபாவன் என்றார் கீழ்; அவன் ஸங்கஸ்வபாவனானாலும் அபரிச்சிந்நோபயவிதமஹாவிபூதியை உடையனாயிருந்தான் அவன்; இவன் அதிசுஷுத்ரனாய் சுஷுத்ரோபகரணனாயிருந்தான்; ஆனபின்பு அவனை இவனாலே கிட்டலாயிருந்ததோ? கடலிலே புக்க துரும்பானது இரண்டு தலையிலும் நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் திரைமேல் திரையாகத் தள்ளுண்டு போந்து கரையிலே சேருகிறதில்லையோ? அப்படியே அவனுடைய ஐச்வர்யதரங்கமானது இவனைத் தள்ளாதோ என்னில்; இந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் நமக்கு வகுத்த சேஷியானவனுடைய ஐச்வர்யம் என்று அநுஸந்திக்கவே, தானும் அதுவாய் அந்வயிக்கலாமிறே; ஆன பின்பு, ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமே வேண்டுவது என்கிறார்.

விளக்கம் - அடியாரிடம் பற்றுதலுடன் இருப்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டவன் என்று கூறினார். ஸர்வேச்வரன் பற்றுதலை இயல்பாகக் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், அளவிட இயலாத லீலாவீபூதி மற்றும் நித்யவீபூதி ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளான். ஆனால் சேதனனோ மிகவும் சிறியவனாக, மிகவும் சிறிய உபாயம் கொண்டவனாக உள்ளான். அப்படி உள்ளபோது, ஸர்வேச்வரனைச் சேதனரால் கிட்ட இயலுமோ? கடலில் விழுந்த

துரும்பு ஒன்று, இரண்டு விதங்களிலும் (கடலுக்கும் தள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லை, துரும்புக்கும் தள்ளப்போகிறது என்ற எண்ணம் இல்லை) கரை சேராமல் உள்ளபோதிலும், அலை மீது அலையாகத் தள்ளுண்டு கரையில் சேர்கிறது அல்லவோ? அது போன்று ஸர்வேச்வரனின் ஐச்வரிய அலை இவனைத் தள்ளாதோ என்றால் - இந்த ஐச்வர்யம் அனைத்தும் நமக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் ஐச்வர்யம் என்று நினைத்தால், தானும் அதுவாகவே சேரலாம். ஆன பின்னர், ஸம்பந்த ஞானம் மட்டுமே வேண்டும் என்கிறார்.

அவதாரிகை - ஒரு வ்யாபாரி, ஸ்த்ரீ கர்ப்பிணியான ஸமயத்திலே அர்த்தார்ஜநம் பண்ண வேணுமென்று போவது; அவளும் பிள்ளை பெற்று, அவளும் பக்வனாய்த் தனக்கு தமப்பனாருடைய வ்யாபரமே யாத்ரையாய், அவளும் போய், இவரும் சரக்குப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு பந்தலிலே தங்குவது; அது இருவருக்கும் இடம் போராமையாலே அம்பறுத்து எய்யவேண்டும்படி விவாதம் ப்ரஸ்துதமான ஸமயத்திலே, இருவரையும் அறிவானெருவன் வந்து "இவன் உன் பிதா; நீ அவன் புத்திரன்" என்று அறிவித்தால், கீழ் இழந்த நாளைக்கு சோகித்து, இருவர் சரக்குமொன்றாய், அவன் ரக்ஷகனாய், இவன் ரக்ஷ்யமாய் அந்வயித்துவிடுமிறே.

விளக்கம் - ஒரு வியாபாரி தனது மனைவி கருவுற்று இருக்கின்ற காலத்தில் வெளியூர் சென்றான். அதன் பின்னர் அவள் பிள்ளை பெற்றாள். அந்த மகன் வளர்ந்து, தனது தந்தையின் தொழிலையே கைக்கொண்டு, தந்தை சென்ற ஊருக்கே புறப்பட்டான். அங்கு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல், ஒரே இருப்பிடத்தில் சரக்குகளுடன் வந்து தங்கினர். அங்கு இடம் போதாத காரணத்தினால் ஒருவரை ஒருவர் அம்பு எய்து போர் புரியும் அளவிற்குச் சண்டை செய்துகொண்டனர். அப்போது இந்த இருவரையும் அறிந்த ஒருவன் அங்கு வந்து, "இவன் உன் தந்தை, நீ அவன் புத்திரன்", என்று கூறினால் இருவரும் இத்தனை நாள் சந்திக்காமல் இருந்ததை எண்ணி வருந்தி, இருவரின் சரக்குகளும் ஒன்றே எனக்கொண்டு, ஒருவன் காப்பாற்றுபவனாகவும், ஒருவன் காப்பாற்றப்படுபவனாகவும் மாறுவது இயல்பு அல்லவோ?

அவதாரிகை - ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே. ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் தேஹமாகிற வருக்ஷத்தைப் பற்றி இருந்தால், ஒருவன் கர்ம பலங்களை புஜியாநிற்கும்; ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும். அவன் நியாமகன்; நாம் நியாயமென்னும் முறையறியவே பொருந்தலாமிறே. ராஜபுத்திரன் ஒரு உத்யாநத்தைக் கண்டு புக அஞ்சினால், "உன் தமப்பனது காண்" என்னவே,

நினைத்தபடி புக்குப் பரிமாறலாமிறே; ஆனபின்பு, ததீயமென்னும் ப்ரதிபத்தியே வேண்டுவது; தானும் அதுக்குள்ளே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாம் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஜீவனும் பரமாத்மாவும் தேஹம் என்ற மரத்தைப் பற்றி நிற்கும்போது ஒருவன் கர்மபலன்களை அனுபவித்தபடியும் (ஜீவன்), மற்றவன் அதனை நுகராமலும் இருப்பதைக் காணலாம். இதில் ஸர்வேச்வரன் நம்மை நியமிப்பவன், நாம் நியமிக்கப்படுபவர்கள் என்று இருக்கின்ற தன்மையை அறியலாம். ஓர் அரசுகுமாரன் ஒரு தோட்டத்தைக் கண்டு அதற்குள் புகுவதற்கு அஞ்சுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது ஒருவன், "இது உன் தந்தையுடைய தோட்டம்", என்று கூற, ராஜகுமாரன் நினைத்தபடி நடந்துகொள்வான் அல்லவா? அதன்பின்னர் ராஜகுமாரனுக்கு, "இவை அனைத்தும் அரசனின் உடைமை என்ற எண்ணம் இருந்தாலும், தானும் அந்த உடைமையில் ஒருவன் என்ற எண்ணமும் இருக்கலாம்", என்கிறார். இங்கு அரசன் = ஸர்வேச்வரன், ராஜகுமாரன் = ஜீவாத்மா, வந்து உபதேசித்தவன் = ஆசார்யன் என்று கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு) போகபூமியாய் இருக்கும் நித்யவியூதி கர்மநிபந்தநமாக அவனாலே நியாய்யமாய் இருக்கும் இவ்வியூதி; அதில் ததீயமென்று அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே, கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் தோற்றாதே ததீயத்வாகாரமேயிறே தோற்றுவது. (அடங்கெழில் இத்யாதி) கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தை எல்லாங் கண்டு, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து இதெல்லாம் என்று அநுஸந்தித்து, அவ்வியூதிக்குள்ளே தானும் ஒருவனாய் அந்வயிக்கப் பார்ப்பது; அப்போது சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகலாமிறே. சேஷபூதனுடைய ஸ்வரூபஸித்தி, சேஷிபக்கல் கிஞ்சித்காரத்தாலேயாயிருக்குமே.

விளக்கம் (அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு) - - இன்பத்தின் எல்லையாக இருக்கின்ற நித்யவியூதி, கர்மத்தின் வசப்பட்டு அவனுடைய நியமனத்தின் அடிப்படையில் இயங்கும் இந்த லீலாவியூதி. இதனை, "ஸர்வேச்வரனின் உடைமை" என்று எண்ணினால் மட்டுமே கர்மம் காரணமான தன்மைகள் ஏற்படாது; அவனுடைய உடைமை என்ற எண்ணமே தோன்றும். அடங்கெழில்) (இத்யாதி - எல்லையற்ற செல்வங்கள் அனைத்தையும் கண்டு, "நமக்கு இயல்பான எஜமானனாக இருக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய செல்வமே இவை அனைத்தும்", என்று எண்ணி, அந்தச் செல்வத்திற்குள் தானும் ஒருவன் சேரக்கூடும். இப்படிச் சேர்ந்தால் அந்த எஜமானனுக்கு ஓர் அதிசயத்தை அந்த அடிமை உண்டாக்கினான் என்றாகும். "எஜமானனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குவதன் மூலம் அந்த

அடிமைக்கு என்ன பயன் உள்ளது?" என்று கேட்கலாம். அந்த அடிமைக்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை பற்றிய ஞானம், அந்த அடிமைத்தனம் கிட்டுதல் போன்றதே பலனாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (அடங்குக உள்ளே) ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவன் விபூதியிலே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாமிறே; ஸமுத்ரம் அபரிச்சிந்நமானாலும் அதினுள்ளில் ஸத்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே; அதுபோலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகக் கிட்டலாம்; ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரையிலே ஏறத் தள்ளுவது. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே கடகக்ருத்யம்.

விளக்கம் - (அடங்குக உள்ளே) எல்லையற்ற காலம் அவனுடைய விபூதிக்குளே அனைத்தும் அடங்கி உள்ளன. அப்படி உள்ளபோது இங்கு மீண்டும் "அடங்குக" என்று ஏன் கூறவேண்டும்? ஈச்வரனின் கீழ் ஏற்கனவே அடங்கியதாக உள்ளபோதிலும், அந்த அனைத்தையும் அவனே உடமையாகக் கொண்டவன் என்ற ஞானத்தின் அடிப்படையிலே நின்று அவன் கீழ் அடங்க வேண்டும். கடலானது எல்லையற்ற பொருள்களைத் தன்னுள்ளே கொண்டுள்ளது. ஆனால் ஏதோ ஒரு பொருள் தான் கடலுக்குச் சொந்தம் அல்ல என்று எண்ணினால், அதனை மட்டும் கரையில் தள்ளிவிடுகிறது அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட ஞானம் ஏற்பட வைப்பது யாருடைய செயல் என்றால் ஆசார்யனின் செயல் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்

செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 3)

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

வ்யாக்யானம் - (பொய்ந் நின்ற ஞானம்) என்கிறது - அநாத்ம் ந்யாத்ம் புத்தியை; அந்யதாஜ்ஞாநம்; ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களைப் பற்றி நிற்கும் ஜ்ஞாநங்கள், பொய்யான விஷயங்களைப் பற்றி நிற்கையாலே; யதார்த்த ஜ்ஞாநமொழிய அயதார்த்தமானவற்றைப் பொய் என்னக் கடவது; "தத்ஜ்ஞாந மஜ்ஞாநம் தோந்யதுக்தம்" உத்தேச்யத்தை யொழிந்த அர்த்தஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநமாகையாலே. காண்கிற ப்ரக்ருதியைப் பொய்யென்னும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஸூந்யவாதியைப்போலே பொய்யென்கிறதன்று; மாயாவாதியைப்போலே துச்சமென்கிறதன்று; என்னென்னில் - ஆத்மாவைப்போலே ஒருபடிப்பட்டிராமையாலே, ஆவது என்னென்னில்; "யத்துகாலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதிவை பரிணாமாதி ஸம்பூதாந தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம்" பரிணாமாதி ஸம்பூதையாய்க் கொண்டு காலந்தரத்தில் அந்ய ஸம்ஜ்ஞையை அடையாதொழிகிறது யாதொன்று, அதுதான் வஸ்துவாகிறது; ஏகரூபமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம்; அங்ஙனன்றிகே, கூடியவ்ருத்தி பரிணாமாதி பாக்காய்க் கொண்டிருக்கையாலே, ப்ரக்ருதியைப் "பொய்" என்கிறது. இதிலே அழுந்தினபடியைச் சொல்லுகிறது "நின்ற" என்கையாலே. (ஞானமும்) ஜடமாயிருக்கிற தனக்கு ஒரு ஜ்ஞாநமும் பாரீர் (பொல்லா ஒழுக்கும்) ஜ்ஞாநகார்யமான வ்ருத்த முண்டாகில், ஜ்ஞாநமில்லையாகி

லென்செய்யவேணு மென்னில்; வருத்தமும் இல்லை. "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி", "குருஷ்வமாமநுசரம்" என்றிக்கும், ஸ்வரூபா நுரூபமான வருத்தமின்றியிலே, கண்டதடைய "அஹமஹம்" என்றிக்கை. (அழுக்குடம்பு) இவை யிரண்டுக்கு முடலான அஸத்ப்ரக்ருதி. மஹாபாரதமெல்லாம், கூளமும் பலாப்பிசினும் போலே ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் பண்ணமாட்டிற்றில்லை; இவர், மயர்வற மதிநலம் பெற்றவ ராகையாலே, மூன்று பதத்தாலே ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் பண்ணியருளினார். (இந்நின்ற நீர்மை) இப்படிப்பட்டுள்ள ஸ்வபாவம்; உதிரக்கூறை காட்டுகிறாரென்று அம்மாள்; "ஏஹிபச்சயசரீராணி" என்று ஸ்ரீதண்டகாரணயத்தில் ருஷிகள் பெருமாளுக்கு ராசுஷஸர் தின்ற உடம்பைக் காட்டினாற்போலே, ப்ரக்ருதி தின்ற ஆத்மாவைக் காட்டுகிறாரென்று ஆளவந்தார். (பொய்ந்நின்ற ஞானமித்யாதி) இதொருவெட்டு, இதொருவெட்டு என்னுமாபோலே (இந்நின்றநீர்மை) ஆசார்யநுபதேசத்துக்குங் கேளாதே, ப்ரமாணங்களாலும் போதிக்கவொண்ணாதே, இதுவே ஸ்வரூபமென்னலாம்படி யிருக்கை. (இனி) ஈச்வரனும் ஒரு முழங்கைத் தண்ணீருமென்றிருந்த காலமன்றியே, உன் னாலல்லது செல்லாதென் றிருந்த பின்பு. (யாம்) பராநர்த்தம் நெஞ்சிலே படுகையாலே; நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடுகிறார்.

விளக்கம் - (பொய்ந் நின்ற ஞானம்) - ஆத்மா அல்லாததாக உள்ள சரீரம், இதனையே ஆத்மா என்று கொள்ளுகின்ற அந்யதாஜ்ஞாநம் கூறப்படுகிறது, இத்தகைய புத்தியைக் கூறுகிறார். அல்லது சுதந்திரமாக உள்ளதாக ஆத்மாவை எண்ணுதல் என்னும் புத்தி என்றும் கொள்ளலாம் (முதலில் உள்ளது ஸ்வரூப அந்யதாபாவம், இரண்டாவது ஸ்வபாவ அந்யதாபாவம்). ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத ஞானம் என்பது இரண்டாகும் - இந்த சரீரத்துடன் தொடர்புடைய புத்திரர்கள், நண்பர்கள், மனைவி போன்றவர்கள் "என்னுடையவர்கள்" என்பதான மமகாரம்; இத்தகைய ஞானம் அல்லாமல் ஸ்வர்க்கம், இந்த உலகில் உள்ள இன்பங்கள் அனைத்தும் நிலையானது என்றும், பலவும் தனது என்றும் உணர்கின்ற மமகாரம் - என இரண்டாகும். இது போன்ற ஞானங்கள் அனைத்தும் பொய்யான விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் ஆகின்றன. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-87) - தத்ஜ்ஞாந மஜ்ஞாநம் தோந்யதுக்தம் - அவனை எதன் மூலம் அறிகிறோமோ அதுவே ஞானம் ஆகும்; மற்ற அனைத்தும் அறியாமையே ஆகும் - என்றது காண்க. ஆனால் கண்ணால் காண்கின்ற அனைத்தையும் பொய் என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்று

கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சூந்யவாதி போன்று எதுவுமே இல்லை என்று கூறவதோ, மாயாவாதி போன்று அனைத்தும் கானல்நீர் என்று கூறுவதோ போன்று அல்ல என்கிறார் (துச்சம் - எதுவும் இல்லை என்று பொருள்); ஆத்மாவைப் போன்று அவை அல்ல என்று கருத்து. ஸ்ரீவிஷ்ணுராணம் (2-13-100) - யத்துகாலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞாமுபைதிவை பரிணாமாதி ஸம்பூதாந் தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம் - எந்த ஒன்றுக்காக மாறுதல்களுடன் கூடிய இந்த உலகம் உள்ளதோ, எந்த ஒன்று காலத்தின் பிடியில் சிக்கி பல்வேறு மாற்றங்களை அடையாமல் உள்ளதோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரிணாமங்கள் போன்றவற்றின் துணை கொண்டு காலப்போக்கில் மற்ற பொருள்கள் போன்று மாறுதல்களை அடையாமல் உள்ளது; இது ஒரே போன்று உள்ள ஆத்மவஸ்துவாகும். மேலும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது ஒரே போன்று உள்ளதாகும். இதற்கு மாறாக ஒவ்வொரு நொடியிலும் மாறியபடி, பரிணாமத்தைத் துணையாகக் கொண்டுள்ளதால் ப்ரக்ருதியைப் "பொய்" என்றார். இத்தகைய ப்ரக்ருதியில் எல்லையற்ற காலம் ஆழ்ந்து உள்ளதால் "நின்ற" என்கிறார். (ஞானமும்) - ஜடமாக உள்ள ப்ரக்ருதியை ஓர் உயர்ந்த விஷயம் என்று எண்ணி பற்றியபடி உள்ளதால் தானும் ஜடமாகவே உள்ள நிலை; இப்படிப்பட்ட நிலையில் உள்ள வீபரீத ஞானம் - உடலையே ஆத்மா என எண்ணுதல் உள்ளிட்டவை. (பொல்லா ஒழுக்கும்) - சரியான ஞானத்தின் விளைவாகவே பகவத் கைங்கர்யம் என்பது ஸித்திக்கும். ஆனால் தகுந்த ஞானம் இல்லை என்றால் கைங்கயமும் இல்லை என்றாகிறது. இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (31-25) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்தும் இராமனுக்குச் செய்வேன் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-22) - குருஷ்வமாமநுசரம் - என்றும் கூறும்படியாக, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக பகவத் கைங்கர்யம் உள்ளது. ஆனால் இத்தகைய பகவத் கைங்கர்யத்தை எண்ணாமல், "நான் செய்கிறேன், நான் செய்கிறேன், எனது" போன்ற பல எண்ணங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, எம்பெருமானின் கைங்கர்யம் தவிர மற்ற பலவற்றையும் அடைய எண்ணியபடி இருத்தல். (அழுக்குடம்பு) - மேலே கூறப்பட்டதான விபரீத ஞானம் மற்றும் "அனைத்தையும் தனது" என்று இருப்பதான எண்ணங்கள் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக ப்ரக்ருதி உள்ளது. இரண்டு என்பது ஆத்மா அல்லாத உடலை ஆத்மா என்னும், தனது அல்லாதவற்றைத் தனது என்றும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். வைக்கோல் மீது விழுகின்ற பலாப்பழத்தின் பிசின் எவ்விதம் பிரிக்க இயலாமல் ஒட்டிக்கொண்டு தெளிவில்லாமல் போய்விடுமோ அது போன்று, ப்ரக்ருதி மற்றும்

புருஷன் ஆகிய பேதம் குறித்து மஹாபாரதம் போன்றவற்றால் தெளிவாகக் கூற இயலவில்லை. ஆனால் ஆழ்வாரோ மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் என்பதால், மூன்றே பதங்கள் மூலம் ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவற்றின் இடையே உள்ள பேதங்களைத் தெளிவாக உரைக்கிறார். இந்த மூன்று என்னவென்றால்:

- பொய்நின்ற ஞானம் - ப்ரக்ருதியைப் பொய் என்று கூறியதன் மூலம் ஆத்மா நித்யம் என்றாகிறது.
- பொல்லாவொழுக்கு - உடல் தொடர்பு காரணமாகவே “நான் செய்கிறேன்” என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது; ஆனால் பகவத் கைங்கர்யம் என்பது எப்போதும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்பது இடண்டாவது விஷயம்.
- அழுக்குடம்பு - ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் காரணமாக வந்த உடல் தொடர்பு இல்லை என்றால் ஆத்மா பரிபூர்ண ஞானமயம் என்பது மூன்றாவது விஷயம்.

(இந்நின்ற நீர்மை) - இப்படியாக நிலைதடுமாறிய ஸ்வபாவம். அடிபட்ட ஒருவன் தனது இரத்தம் தோய்ந்த ஆடையை விரித்துக் காட்டுவது போன்று தனது நிலையையும் உலகத்தாரின் நிலையையும் கூறுகிறார் என்று அம்மங்கி அம்மாள் கூறுகிறார். (இதன் விரிவை ஸ்வாமி நம்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தில் காண்க). இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் (6-16) - ஏஹிபச்யசரீராணி - அரக்கர் துன்புறுத்தியதைக் காண்பாயாக - என்று அரக்கர்களால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட தங்கள் சரீரங்களை தண்டகாரண்யத்தில் இருந்த ரிஷிகள் இராமனுக்குக் காண்பித்தது போன்று இந்த ப்ரக்ருதியால் காயப்படுத்தப்பட்ட ஆத்மாவைக் காட்டுகிறார் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வார். (பொய்நின்ற ஞானமித்யாதி) - “இதோ பார் ஒரு காயம், இதோ பார் மற்றோரு காயம்” என்று கூறுவது போன்று ஆத்மாவிற்ரு உண்டான பல துன்பங்களையும் கூறுகிறார். (இந்நின்ற நீர்மை) - ஆசார்யனின் உபதேசத்தையும் கேட்பதில்லை, ப்ரமாணங்களாகிய சாஸ்த்ரங்களின் உபதேசங்களையும் கேட்பதில்லை என இருப்பதே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்று விபரீதமாக இருத்தல். (இனி) - “ஈச்வரனும் ஒரு முழங்கைத்தண்ணீரும் என்றிருந்த காலம்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: “என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எனது வலிமையே போதுமானது, இதற்காக நான் ஏன் ஈச்வரனை அண்டி நிற்கவேண்டும்” என்பதாகும். இத்தகைய நினைவுடன் இருந்த காலம் போல் அல்லாமல், இப்போது உள்ள காலத்தில்,

“உன்னால் அல்லாமல் எதுவும் எனக்குக் கூடாது” என்று உள்ள நிலை. (யாம்) – அனைவரது நிலையும் சேர்த்துக் கூறுவதன் பொருட்டு, அனைவருக்குமாகத் தான் விண்ணப்பிக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்